

CUỘC XỎ SÒ ĐÔNG-PHÁP

PHAT-HÀNH LẦN THỨ HAI

Cuộc xỏ sò này chia làm 4 kỳ liên tiếp nhau:
Kỳ thứ nhất, ở tại Nam-Vang, ngày 23 tháng 10 tây năm 1938.
Kỳ thứ nhì, ở tại Hanoi, ngày 17 tháng 11 tây năm 1938.
Kỳ thứ ba, ở tại Saigon, ngày 19 tháng chạp tây năm 1938.
Kỳ thứ tư, ở tại Lào, ngày 20 tháng giêng tây năm 1937.

Mỗi tháng một kỳ, phát hành 200.000 vé

Mỗi kỳ xỏ, có :

1 số trúng	4.000\$
8 số trúng	1.000
80 số trúng	100
400 số trúng	50
4.000 số trúng	10

Các số mua trong 4 kỳ đó, bắt cả kỳ nào, đều trúng hay không. Ông vẫn còn duy trì một cuộc xỏ số chung nữa, mở lại Huế ngày 20 tháng giêng tây năm 1937, lần sau khi xỏ kỳ thứ tư rồi. Cố 3 LỜI LỜI:

1 lô trúng 100.000\$

1 lô trúng 40.000\$ và 1 lô trúng 20.000\$

Kỳ nào, vé cũng bán khắp cả xứ Trung-ky. Hiện nay đã bán vé kỳ thứ nhất : ở các thành thị, ban đầu 22 tháng 10 tây là khởi, còn các bộ khai chỉ bán đến 20 tháng 10 tây là dừng.

Mỗi vé giá bán : 1\$

Vụ giết người rát ghê gớm và vụ cháy nhà

(Một đứa con trai 18 tuổi cầm dao chém luộn 5 người)

Ngày 23-9-38, lúc 8 giờ mai, ở tại làng Mỹ-Lộc, tổng Mỹ-Lộc, huyện Lê-thùy, có xảy ra một vụ chém người rất ghê gớm, khốc liệt chưa từng thấy:

Lúc 8 giờ mai ngày ấy, người trong làng nghe tiếng kêu cứu, nhà của Võ-Biub bị cháy; đương chay di chay, người ta gấp bì Ốm, độ 35 tuổi, thấy máu me đầy người, vi bị chém một lát dao từ tai xuống đến cổ ở má bên trái, mất bùi một lớp thịt, lộ cả hai bên răng. Hồi vi sao bị chém và ai chém thì thi chí nói hép bẹ được rằng: « Hai mẹ con tên Nhạc chém tôi và bốn đứa con ông hung hùng Kiều cũng bị chém gần chết nữa ».

Lúc chay đến đám cháy, thi thấy trước sân nhà ông Hương kiêm Phạm-Kiều, cách cái nhà cháy của Võ - Biub độ mười thước tây, thấy 4 mạng người nằm ngổn ngang và đầy da trâu vũng máu đỏ tươi to bằng hai cái nong, người nào cũng obnholm máu và gần chết. Bốn mạng ấy đều bị chém ở mặt và ở đầu, toàn là con của hương-kiêm Phạm-Kiều cả.

Sóng lắc ngực nan kỵ, may có ông Võ - nhú - Liệu (chồng cũ của nhà thương Mỹ - Lộc) chạy đến thay đổi để đỡ mấy người bị nạn đến nhà thương. Tới nhà thương thi thấy người con gái thứ hai của hương-kiêm Phạm-Kiều, tên là Chau-Nay, 5 tuổi, bị bỗng một lát dao chém giữa đầu, từ trên lên đến xoáy, rạch hai sọ da, dòn rách nát, đã bất thở; người con trai, tên Mây Nay, 15 tuổi, bị chém hai lát trên đầu; người con gái thứ ba, tên Chu Ba, 5 tuổi, cũng bị chém hai lát trên đầu; người con gái thứ tư, tên Chu Con, 3 tuổi, bị chém một lát cũng ở trên đầu; và bì Ốm chay đến nhà thương khi trước tay đương còn sống, nhưng thương tích nặng nề nguy kịch lắm. Nhờ hai ông bà Võ-nhú-Liệu hết lòng che chở, nên Mây-Nay còn có hơi thở, và mới tỉnh dậy.

Có tin gì sẽ đăng tiếp.

DƯ-BIẾT

Bí mật lô khánh thành đường xe hỏa Đông Dương

Các đoàn đại biểu cả 5 xứ đến dự khánh thành đường xe lửa suốt Đông-Dương, như sau này :

Bắc-kỳ : Người lính Hanoi.

Dân quê miền trong châu : 1 ông già, 1 viên kỵ mục, 1 nông già, 1 người nhà quê

Thổ Bắc-kỳ, 6 cô dâu, 2 kép, Thủ Lạng sơn, Mường Hòa bình, Thái Lan Sora, Thái trắng Lai chén, Mán tiền Bắc-kỳ, Mán Tapan Ha gang, Mán cóc Cao bằng, Mèo Lao kai, Hướng đạo sinh.

Lào : Dân Lào, Thái Nena, Mèo Lu, Khas Alak, và Hướng đạo sinh.

Cao mèn : Dân Mèn, vú nǚ Cao mèn, 10 ca nái, 5 kép, dân Diên dense ở Phailin, dân Mèn lai ở Nam vang, dân Poong ở Hau-Clong, dân Sieng & Krallé, Hướng-dạo sinh.

Trung-ky : Dân Huế, dân Bình định, 5 ca nái, 5 kép, vú nǚ của nhà vua, Hướng-dạo sinh, bạn mèn Xuân phả, Châm ở Phan rang, Sédangs & Kontum, Djara's ở Plei-kut, Rhadés & Bacmèthuot, Hướng-dạo sinh.

Nam-kỳ : Người Saigon, người Lục-lich, ca nái và nhạc công, Hoa kiều & Cao lầu, Án đố & Nam kỵ, Hướng-dạo sinh Nam kỵ, Tân và Tây.

CÁCH GIẢO-DỤC TRẺ CON BÊN NỮU-ƯỚC

MỘT TÒA ÁN CHUYÊN XỬ RIÊNG BỘI CON NÍT

Nó là tòa án, nhưng thiệt là một nơi tiên cảnh của bọn trẻ hoang dã — Không có đứa trẻ nào gọi là hư hàn, khi thấu tại tòa án này — Nhưng vị quan tòa đều hiền như Phật

(Tiếp theo và kết)

Đứa bé được gửi tới một học hiệu vui vẻ

Quan tòa đọc qua các tờ báo cáo rồi tuyên bố rằng con Mariam phải gửi vào một học hiệu.

Cụ Hassett lại cất nghĩa cho tôi hiểu : « Hiện có 50 học hiệu chuyên dạy bọn trẻ hoang dã đó, mà phần nhiều đều do các đoàn thể tôn giáo chủ trương. Thành phố phải trả mỗi ngày một quan về mỗi đứa bé, và như thường lệ trên đây, người cha được lời thầm con khi nào cũng được. Nếu xét ra có thể lãnh con về nuôi, người ta cũng cho ; không thì đứa bé ấy sẽ được học hành, rồi người ta tìm cho việc làm nữa. Lắm khi học hiệu lại phải gửi đứa bé cho tu già, rồi từ cấp cho mỗi đứa mỗi ngày một quan là xong. Con trai bị bỏ hoang như thế, nguyên do chỉ vì cảnh nghèo khổ, vậy nên tòa án phải làm cho đoàn thể lạc thiện chia tách quan xài không ai ngó tới kia, biết đâu không có người xuất chúng ?

LỆ-DÂN

Một ngày bị lụt ở miền

Nguồn Tiên-phước (Quảng-nam)

Trong năm vừa qua, trong số 5.000 đứa trẻ bỏ hoang, chỉ 1.172 đứa phải gửi vào các học hiệu thôi.

Một tòa án hiền lành

nurh Phật

Tòa án xử trẻ con phạm tội, dành riêng không cho người nhà bảo và công chúng xem. Tuy vậy, phòng kỷ rộng rãi lắm, người lớn đi đóng, mà phần nhiều là đại biểu các đoàn thể xã hội.

Một viên cảnh sát bận thường phục dẫn vào 2 đứa bé, một đứa den, một đứa trắng, cả hai đều 11 tuổi. Chúng đứng trước mặt quan tòa — quan tòa là một chị dân bà — rồi viễn cảnh sát khai rõ đầu dưới việc chém nó. Rằng y thấy chúng đang nửa đêm, ra sức vật ngã một ông lão rồi móc hối đất trong túi ; khi thấy bóng y, chúng lật đất lấp thoát ; đêm bừa sau, y gặt hai đứa nghịch với nhau khóc.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy ngày, cái cảnh lợ ở nhà người khác, không bị lanh áo.

Quan tòa hỏi hai đứa một cách rất nhẹ nhàng và êm dịu, bảo chúng kể lại cho nghe công việc đã làm, rồi đứa den nói trước kia nó ở với bà nội nó, nhưng rồi bà nó bỏ đi nơi nào mà lại quên không đề cho bà nội nó, và sau đó nó bị trại lại cầm tay cho mấy

